

ЧРЕЗ МИНИСТЪРА НА ВЪТРЕШНИТЕ
РАБОТИ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Г-Н РУМЕН ПЕТКОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА ДЪРЖАВНАТА
АГЕНЦИЯ ЗА ИНФОРМАЦИОННИ
ТЕХНОЛОГИИ И СЪОБЩЕНИЯ
Г-Н ПЛАМЕН ВАЧКОВ

ДО ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН
СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ПЕТЧЛЕНЕН СЪСТАВ

ЖАЛБА

от
Фондация „Програма Достъп до Информация”
БУЛСТАТ Ю 121347628, рег. по ф.д.№
13849/96 г. на СГС
Представявана от Гергана Делова Жулева
чрез адв. Александър Кашъмов
адв. Йонко Грозев
адрес: София, бул. „Васил Левски” № 76, ет.3

СРЕЩУ

Наредба № 40 от 7.01.2008 г. за категориите данни и реда, по който се съхраняват и предоставят от предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, за нуждите на националната сигурност и за разкриване на престъпления, Издадена от министъра на вътрешните работи и председателя на Държавната агенция за информационни технологии и съобщения, обн., ДВ, бр. 9 от 29.01.2008 г.

НА ОСНОВАНИЕ

Чл.185 и сл. от АПК вр. с чл.120 от КРБ

Уважаеми Върховни съдии,

Обжалваме пред Вас изцяло горепосочената Наредба (по-нататък Наредбата) като молим са прогласите нейната НИЩОЖНОСТ. В случай, че не уважите жалбата срещу цялата Наредба, то молим да обявите НИЩОЖНОСТТА, респ. УНИЩОЖАЕМОСТТА на нормата на чл.5 от същата.

Смятаме, че Наредбата е приета в нарушение на изискването за форма на нормативния акт, с който се урежда намеса в правото на личен живот. Изискването на чл.32 от Конституцията на Република България (КРБ), чл.8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи и чл.17 от Международния пакт за граждански и политически права (МПГПП) е такава уредба да бъде създавана единствено с акт на законодателната власт. Поради това е налице порокът нищожност на Наредбата.

Смятаме, че Наредбата е приета извън законовата делегация на чл.251, ал.2 от Закона за електронните съобщения (ЗЕС) и в нарушение на чл.32 от Конституцията на Република България (КРБ) и чл.8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи и чл.1, ал.5 от Закона за защита на личните данни. Поради това е налице порокът нищожност.

Смятаме, че нормата на чл.5 от Наредбата е в противоречие с чл.32 и чл.34 от Конституцията на Република България (КРБ) и чл.8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), Конвенция № 108 на Съвета на Европа от 28.01.1981 г. за защита на лицата при автоматизираната обработка на лични данни (Конвенция № 108), чл.4 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

I. Правен интерес от обжалването

1.1. Фондация «Програма Достъп до Информация» (ПДИ) е неправителствена организация, регистрирана съгласно Закона за лицата и семейството и пререгистрирана съгласно Закона за юридическите лица с нестопанска цел за осъществяване на общественополезна дейност. Целите на «Програма Достъп до Информация» са:

- да подпомага упражняването на правото на информация;
- да насърчава търсенето на информация чрез гражданско образование в областта на свободата на информация;
- да работи за прозрачност на институциите на централната и местната власт.

1.2. ПДИ изпълнява така определените цели в продължение на 11 години чрез различни дейности, в това число оказване на правна помощ и застъпничество за по-добро законодателство както в сферата на правото на всеки да търси, получава и разпространява информация, така и в сферата на защитата на личните данни. Дейността в последната сфера, в това число оказваната правна помощ, информационна кампания и становища по нормативни актове, е отразена и в отделна подстраница в интернет страницата на ПДИ (<http://www.aip-bg.org/lichnidanni/index1.htm>), озаглавена „Защита на личните данни”.

Поради изложените факти, «Програма Достъп до Информация» има правен интерес от обжалване на посочената Наредба, с оглед защитата на правата на гражданите при обработването на техните лични данни – мисия, с която се е заела в рамките на общественополезната си дейност.

II. Нищожност на Наредба № 40/ 2008 г. поради нарушение на изискването за форма на нормативния акт

2.1. Съгласно Протокол относно условията и договореностите за приемането на република България и Румъния в Европейския съюз (Изм. - ДВ, бр. 97 от 2007 г.), част Пета, Дял III, чл.152 към Договора за присъединяването на Република България и Румъния към Европейския съюз,

„При присъединяването България и Румъния се считат за адресати на европейски рамкови закони, европейски регламенти и европейски решения по смисъла на член I-33 от Конституцията и на директиви и решения по смисъла на член 249 от Договора за създаване на Европейската общност и член 161 от

Договора за ЕОАЕ, при условие че тези европейски рамкови закони, европейски регламенти и европейски решения и тези директиви и решения са били адресирани към всички настоящи държави-членки.”

Съгласно чл.153, т.1 и 2 от същия документ, България и Румъния се задължават да предприемат съответните мерки, в това число законодателни, подзаконови и др., за да съобразят и въведат европейското законодателство. В тази връзка през 2007 г. (ДВ бр. 46) в Закона за нормативните актове е създаден нов чл.7а, според който приемането на мерки на национално ниво, необходими за изпълнението и прилагането на актове на Европейския съюз или на международни договори, сключени от Европейските общности, се извършва с нормативен акт.

2.2. Възниква въпросът обаче, съществува ли правило, което да указва на степента на нормативния акт, с който се извършва изпълнението и прилагането на актове на Европейския съюз. Видно от чл.7а от ЗНА, въпросът е оставен на конкретна преценка за отделните случаи. В конкретния случай на въпроса за степента на акта, с който следва да се въведе Директива 2006/24/ЕО, дава отговор текстът на самата Директива. В параграф (9) от Преамбюла изрично е подчертано, че приемането на „инструмент за запазването на данни” следва да съответства на изискванията на чл.8 от ЕКПЧ, според който държавните органи могат да се намесват в упражняването на това право (на зачитане на личния живот и личната кореспонденция), само в съответствие със закона (*in accordance with the law*). Следователно в самата Директива е дадено указание относно характера на правния инструмент за въвеждането ѝ в националното законодателство. Според българското законодателство под „закон” се разбира акт на законодателната власт.

2.3. Изискването, намеса на държавните органи в правото на зачитане на личния живот да бъде регламентирана единствено с акт на законодателната власт, е установено в националното ни законодателство, освен в цитирания чл.8, пар.2 от ЕКПЧ, която е част от него съгласно чл.5, ал.4 от Конституцията, още и в нормата на чл.32, ал.2 от самата Конституция. Според тази разпоредба:

(2) Никой не може да бъде следен, фотографиран, филмиран, записван или подлаган на други подобни действия без негово знание или въпреки неговото изрично несъгласие освен в предвидените от закона случаи.

Цитираната норма определя изискванията относно едно допустимо изключение от принципа на неприкосновеност на личния живот на гражданите, прогласен в чл.32, ал.1 от Конституцията. Конституционният законодател е установил правилото, че ограничение на неприкосновеността на личния живот, изразяваща се в забрана за записване или подлагане на други подобни действия, може да бъде предвидена единствено в закон. Очевидно е от текста на самата Директива, чието въвеждане се осъществява с атакуваната Наредба, че с регулираната материя се засяга правото на неприкосновеност на личния живот, т.е. правото по чл.32 от КРБ. Следователно въвеждането и прилагането на Директива 2006/24/ЕО в националното законодателство е допустимо единствено с акт на законодателната власт и поради изискването на конституционната норма.

2.4. От изложеното следва, че въвеждането в българското право на Директива 2006/24/ЕО чрез подзаконов нормативен акт, е недопустимо. В случая не става въпрос за прилагане на отделна разпоредба от закон (вж. чл.7, ал.2 от ЗНА), а за

регламентация, ограничаваща правото на неприкосновеност на личния живот и кореспонденция на гражданите. Това може да става само с акт на законодателната власт, т.е. само със закон. Делегация на тази власт е недопустима, поради това Наредбата е нищожна.

III. Нищожност поради липса на материална компетентност за издаване на Наредбата

3.1. Атакуваната Наредба е издадена на основание на законовата делегация, предоставена с чл.251, ал.2 от Закона за електронните съобщения. Това е изрично посочено в § 3 от ПЗР на Наредбата. Същевременно в § 4 от Наредбата е изрично посочено, че с нея се въвеждат в българското законодателство изискванията на Директива 2006/24/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 г.¹ Оттук се поставя въпросът спазени ли са: 1) изискванията на цитираната Директива и 2) рамките на законовата делегация в ЗЕС.

3.2. С Наредбата са осъществени две съществени отклонения от Директива 2006/24/ЕС, и то в посока на разширяване на обема на регулация.

3.2.1. Първо, според чл.1 от Директивата, определящ нейния предмет и обхват, целта на Директивата е хармонизиране на разпоредбите на държавите-членки, свързани със задълженията на определени доставчици (на обществено достъпни електронни съобщителни услуги или обществени съобщителни мрежи) да запазват някои данни с цел гарантиране на тяхната достъпност за разследването, разкриването и преследването на **сериозни** престъпления. В атакуваната Наредба е отпаднало определението „сериозни” отнесено към „престъпления” и по този начин неимоверно се е разширил предметът и обхватът ѝ (срв. чл.1, ал.1, т.1 in fine от Наредбата). Това разширение е недопустимо отклонение от предмета и обхвата на Директива 2006/24/ЕО. Приемането на мерки, необходими за изпълнение и прилагане на актове на Европейския съюз предполага, съгласно чл.7а от ЗНА, *относимост* и *съответствие* на тези мерки. Следователно е необходимо съответствие между националния акт за въвеждане и акта на Европейския съюз, в случая цитираната Директива. Тъй като това не е налице, надхвърлен е допустимият предмет и обхват на нормативния акт, въвеждащ цитираната Директива и е допуснато излизане извън пределите на материалната компетентност, предоставена от законодателя за въвеждането на европейското законодателство.

3.2.2. Второ, видно от чл.4 на Директива 2006/24/ЕО, със същата не се предвижда уредба на достъпа на публични институции до съхраняваните данни. Наредбата предвижда такава уредба, и то като първична, без да препраща към какъвто и да е нормативен акт с ранг на закон. Следователно и в това отношение с обжалваната Наредба са се прекрачили границите (предмета и обхвата) на Директивата, чието въвеждане е предприето. Отново е нарушен чл.7а от ЗНА.

3.3. Обжалваната Наредба надхвърля обхвата на нормата на чл.251, ал.2 от Закона за електронните съобщения, предоставяща делегация за подзаконова уредба, гласи както следва:

Чл. 251. (1) За нуждите на националната сигурност, както и за разкриване на престъпления, предприятията, предоставящи обществени електронни

¹ Наричана за краткост по-нататък Директива 2006/24/ЕО.

съобщителни мрежи и/или услуги, съхраняват за срок от 12 месеца определени категории данни. Данни, разкриващи съдържанието на съобщенията, не могат да бъдат съхранявани по този ред.

(2) Категориите данни по ал. 1, както и редът, по който се съхраняват и предоставят, се определят с наредба на министъра на вътрешните работи и председателя на Държавната агенция за информационни технологии и съобщения.

3.2.3. Така определена с цитираната ал.2 на чл.251 от ЗЕС, рамката, в която е дадена делегацията за определяне на категориите данни, е доста неясна. Основният въпрос тук е дали в нея се включват и *лични данни*, респ. се засяга неприкосновеността на личния живот. В цитираната разпоредба такъв мандат не е изрично даден, още повече, че законът, който урежда обработването на лични данни, в това число и тяхното съхранение, е Законът за защита на личните данни. Впрочем, по силата на изричната норма на чл.1, ал.5 от ЗЗЛД именно неговият режим се прилага и за обработването на лични данни за целите на отбраната, националната сигурност и обществения ред, както и за нуждите на наказателното производство. Наредбата очевидно не е издадена на основание на ЗЗЛД, поради което липсва основание в предмета и обхвата ѝ да бъде включено каквото и да е обработване на *лични данни*.

3.2.4. Съгласно чл.46 от Закона за нормативните актове (ЗНА) при неяснота разпоредбите на нормативните актове се тълкуват в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България. Едновременно с това при противоречие на акт от по-ниска степен с акт от по-висока степен, следва да се приложи последният – чл.15 от ЗНА. При противоречие с Конституцията се прилага тя, а с международен договор по чл.5, ал.4 от КРБ се прилагат неговите разпоредби (чл.5, ал.1 и 4, изр.2 от КРБ). В дадения случай чл.251, ал.2 от ЗЕС следва да бъде съобразен с императивните норми на чл.32, ал.2 на Конституцията и чл.8, пар.2 от ЕКПЧ. Следователно нормата трябва да се тълкува по начин, съобразен с КРБ и ЕКПЧ. Както вече бе посочено, налице е императивна забрана, вложена в тези актове от най-висока степен, да бъде регламентирана материята, представляваща намеса в личния живот, с подзаконов акт. Следователно предметът и обхватът, зададени в чл.251, ал.2 от ЗЕС, изключват уредбата на намеса в личния живот. Оттук липсва делегация с Наредбата да се регламентира съхраняването и достъпът до *лични данни*.

3.2.5. За пълнота на изложението следва да се подчертае правният принцип, относим към публичното право: *Delegatus delegari non potest*. Това означава, че а принципно с изискването на чл.32, ал.2 от Конституцията е въведена и забрана законодателят, комуто конституционният законодател е предоставил властта да урежда изключения от принципа на неприкосновеност на личния живот, да делегира това правомощие на изпълнителната власт. Това ограничение на властта за регламентация в чл.32, ал.2 от КРБ не е случайно. Иначе се изпада в абсурдната ситуация изпълнителната власт сама да си регламентира какви данни да събира за гражданите. Липсата на правомощие за регламентиране на тази материя влече порока нищожност на Наредбата.

IV. Противоречие на чл.5 от Наредба № 40/2008 г. с материалния закон.

4.1. Що се отнася до нормата на чл.5 от Наредбата, и за нея в частност е валиден вече изложеният аргумент за липса на обект на въвеждане. Директива 2006/24/ЕО не обхваща достъпа на националните институции до запазваните и съхраняваните данни. Съгласно чл.4 от Директивата:

Държавите –членки предприемат мерки, за да гарантират, че данните, запазени в съответствие с настоящата директива, се предоставят само на компетентните държавни органи в специфични случаи и в съответствие с националното право.

Всякакви условия и процедури по този достъп по националното законодателство трябва да са в съответствие с изискванията за необходимост и съразмерност и да са съобразни с ЕКПЧ, както тя се тълкува от Европейския съд за правата на човека, припомня по-нататък текстът на същата норма. Следователно при липса на изискване за регламентиране на достъпа в Директивата, не е необходимо такова регламентиране и в нормативния акт, който я въвежда. Отклонението от обхвата и предмета на Директивата в посока тяхното разширяване е в нарушение на чл.7а от ЗНА.

4.2. С отделните алинеи на чл.5 е създаден режим на достъп до съхраняваните по реда на Наредбата лични данни, в разрез със законовите изисквания за такъв достъп.

4.2.1. С алинея 1 на чл.5 от Наредбата се създава задължение за предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, да осигурят на дирекция „Оперативно-техническа информация“ при МВР „пасивен технически достъп чрез компютърен терминал“ до съхраняваните от тях данни. Дефиницията на израза „пасивен технически достъп чрез компютърен терминал“ не е дадена. Видно е обаче, че не се предвиждат никакви условия, хипотези, оторизация, разрешение или каквито и да било гаранции при осъществяването на този достъп. Обратно, от наличната редакция следва изводът, че единственото условие за осъществяване на достъпа е обективното наличие на компютърен терминал. При положение, че задължението по чл.5, ал.1 от Наредбата е за всички предприятия, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, а визираната дирекция при МВР е една, то изводът е, че едно звено в рамките на изпълнителната власт, и то в системата на силовите министерства, получава достъп до една национална по обхват база данни – всички налични на територията на страната данни по чл.3 от Наредбата.

4.2.2. Подобен вид данни като визираните в чл.3 от Наредбата обаче не може да бъде обект на достъп като описания в чл.5, ал.1, съгласно действащото законодателство. Както е ясно посочено в Директивата, това са лични данни и тяхното съхраняване е намеса в сферата на личната неприкосновеност, поради което е подчертана приложимостта на чл.8 от ЕКПЧ (на цитираните по-горе места в Директивата), на Директива 95/46/ЕО за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (на много места в Директивата, вкл. Чл.1) и на Директива 2002/58/ЕО относно обработката на лични данни и защита на тайна в сектора за електронни съобщения (Директива за тайна и електронни съобщения) – пак там.

4.2.3. Впрочем за какви лични данни става въпрос може да се установи от текста на самата Наредба. Само при едно толкова незначително събитие като обаждането или дори само набирането на нечий мобилен номер или достъп до интернет, електронна поща и подобни, се записват наведнъж всички данни, изброени в чл.3. Това означава, че се идентифицира набиращият и набраният абонат с трите имена, ЕГН и постоянен адрес (срв. § 2 ПЗР), датата, часът и продължителността на връзката (чл.3, т.3), местоположението (чл.3, т.6) и други данни. Запазването на данните за поредица от такива разговори, достъп, комуникации води до възможност един човек да бъде **профилиран** чрез събиране и проследяване на поредицата от негови комуникации в рамките на предвидения в наредбата 12-месечен период. Законодателството за защитата на личните данни е създадено именно с цел да се предотврати и да се създадат гаранции срещу профилирането на отделни лица без основание, чрез данните за тях.

4.2.4. С оглед вече изясненото съдържание на чл.32, ал.2 от Конституцията, уреждането на достъпа до този вид данни е допустимо единствено с акт на законодателната власт. Толкова сериозна намеса в основно човешко право изисква регламент след обществен дебат в институцията, съставена от представителите на гражданите, т.е. на народа – Народното събрание.

4.2.5. Освен че няма качеството на закон, чл.5, ал.1 от Наредбата не отговаря и на изискванията на друг нормативен акт от степен, по-висока от тази на национален закон - чл.8 от ЕКПЧ (съгласно чл.5, ал.4 от КРБ). Според нормата на чл.8:

Право на зачитане на личния и семейния живот

1. Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция.
2. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

Тоест, според изискването на чл.8, пар.2 от ЕКПЧ, допустимата намеса на държавните институции в правото да се зачита личният живот и кореспонденция трябва да отговаря на три дадени едновременно условия. Случаите на такава намеса трябва да са:

- предвидени в закон;
- с цел защита на изброените интереси;
- и да са необходими в демократичното общество.

Изискването за „необходимост в демократичното общество”, изяснено по тълкувателен път в практиката на Европейския съд за правата на човека, изключва възможността за безконтролен и безграничен достъп на когото и да било до база от лични данни, чрез които се профилират индивиди, в национален мащаб. Такъв достъп трябва да се преценява случай по случай, конкретно и при съответната гаранция на съдебната власт, която по естествената си функция осъществява контрол върху действията на изпълнителната. В случая нарушението е допълнително подсилено от вече споменатият прекалено широк обхват на Наредбата, който позволява без гаранции и контрол да се

твърди в широк спектър законосъобразно обработване, а отгук и достъп до съхраняваните лични данни (според Допълнителната разпоредба на ЗЗЛД достъпът е форма на обработване на лични данни.). Поради това чл.8, пар.2 от ЕКПЧ е категорично нарушен.

4.2.6. Нарушен е Законът за защита на личните данни. Това е законът, който дава трайна уредба на всички форми на обработване на лични данни, в това число и достъпът до тях (който е форма на обработване). С чл.1, ал.5 от ЗЗЛД е въведена неговата приложимост и спрямо данни за целите на отбраната, националната сигурност и обществения ред, нуждите на наказателното производство, доколкото в специален закон не е предвидено друго. В случая липсва специален закон. Следователно е приложим ЗЗЛД, който въвежда основания за допустимо обработване на лични данни – чл.4, задължения за администраторите на лични данни – чл.17 – 22а от ЗЗЛД, защита на личните данни -чл.23 – 25, права на лицата – чл.26 – 34б ЗЗЛД и т.н. Този режим е напълно пренебрегнат с въвеждането на цитирания „пасивен технически достъп чрез компютърен терминал”. Така чл.5, ал.1 от Наредбата е в противоречие с изискванията на ЗЗЛД.

4.2.7. Поради вече посоченото нарушение на изискванията на ЗЗЛД, с чл.5 от обжалваната Наредба е допуснато и нарушение на изискванията на Директива 95/46/ЕО, която именно е въведена от ЗЗЛД в националното законодателство. По-конкретно се нарушават:

- принципите, отнасящи се до качеството на данните (чл.6);
- критериите за законосъобразност на обработването (чл.7);
- изисквания, когато данните не са получени от самото лице (чл.11)
- право на физическото лице на достъп до данните (Раздел V).

По този начин с обжалваната Наредба Република България е в нарушение и на законодателството на Европейския съюз. По същия начин се нарушават и аналогичните изисквания на Конвенция № 108 на Съвета на Европа, която е част от законодателството съгласно чл.5, ал.4 от КРБ.

4.3. С алинея 2 на чл.5 от Наредбата се създава задължение за предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, да предават по писмено искане на разследващите органи, прокурора или съда. Наредбата не е съобразена с приложимия за случая закон - Наказателнопроцесуалния кодекс /НПК/. Относимата норма на чл.159 от НПК се намира в Раздел Претърсване и изземване, а подобни действия се извършват само след разрешение от съдия – чл.161, ал.1 от НПК. Дори в неотложни случаи, когато се налага тези действия да се извършат незабавно, отново извършването им подлежи на последващо одобрение от съд. Очевидно е, че Наредбата противоречи на така установените в НПК изисквания, свързани със защитата на правото на справедлив процес, тъй като въвежда ново, по-опростено условие за предоставяне на данни за целите на наказателното производство – единствено на основата на писмено поискване.

4.4. С алинея 2 на чл.5 от Наредбата се създава задължение за предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, да осигуряват по писмено искане на службите за сигурност и обществен ред достъп до съхраняваните данни при запазване на тайната от кого е искането и какви данни са предоставени по него. Получаването на лични данни и въобще всякакъв вид обработване на лични данни

за целите на националната сигурност, трябва да отговарят на изискванията на законовия акт, уреждащ цялостно тази материя – Закона за специалните разузнавателни средства (ЗСРС). С този закон е въведено изискване за използване на специални разузнавателни средства, респ. резултатите, получени от тях, само след разрешение от съд – чл.15, ал.1 от ЗСРС. Причината за тази гаранция е, че временно се ограничават неприкосновеността на личността, жилището и кореспонденцията. Въведеният с Наредбата улеснен ред за достъп до личните данни се явява в противоречие с режима на ЗСРС. А този закон е създаден в изпълнение на конституционно задължение – реализиране на гаранциите по чл.34, ал.2 от КРБ. Чл.5, ал.3 от Наредбата е в нарушение на тези два акта. Отделно представлява нарушение на законодателството и отнемането на правото на достъп на засегнатия до това какви негови данни са получени. Тук са нарушени Директива 95/46/ЕО, Конвенция № 108 и Закона за защита на личните данни (срв. 4.2.6. и 4.2.7. горе). Респективно е нарушен и чл.8 от ЕКПЧ (срв. 4.2.5 горе).

Предвид изложеното моля да обявите нищожността на Наредба № 40 от 7.01.2008 г. за категориите данни и реда, по който се съхраняват и предоставят от предприятията, предоставящи обществени електронни съобщителни мрежи и/или услуги, за нуждите на националната сигурност и за разкриване на престъпления, Издадена от министъра на вътрешните работи и председателя на Държавната агенция за информационни технологии и съобщения, обн., ДВ, бр. 9 от 29.01.2008 г. Ако прецените, че като цяло порок нищожност не е налице, моля да отмените изцяло чл.5 от същата наредба като незаконосъобразен.

Приложение: Удостоверение за актуално състояние на ПДИ

С уважение: